

ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ

— Έχει το δικαίωμα ένας αθλητής να αρνηται συμμετοχήν του εις τους αγώνας;

Τό ζήτημα τίθεται και πάλιν επί τάπητος κατόπιν της διενεργείας ανακρίσεων έκ μέρους του ΣΕΓΑΣ διά την εξακριβώσιν τών λόγων, διά τους οποίους μερικοί αθληταί, μολοντί κληθέντες έγκαιρώς, δέν προσήλθον εις τους αγώνας της παρελθούσης Κυριακής. Αλλά πρίν δοθῆ άπάντησις εις τά έρώτημα, θά έπρεπε πρώτα νά εξετασθῆ ἡ ιδιότης του αθλητου. Καί εάν μὲν ὁ αθλητής εἶνε επαγγελματίας καί δεσμευτάς δια συμβόλαιου, τό ζήτημα καθίσταται άπλούστατον. Θά εἶνε ἠναγκασμένος νά εκτελέσῃ τάς υποχρεώσεις του αἱ ὁποῖαι άπορρέουν άπό τό συμβόλαιον. Προκειμένου ὅμως περί έρασιτεχνών ἡ άπάντησις εἶνε πολύ δύσκολος διότι εις τήν περίπτωσιν αὐτήν ισχύουν αἱ ἠθικαί υποχρεώσεις καί αὐταί δυστυχῶς δέν περιλαμβάνονται εις συμβόλαια, οὔτε μποροῦν νά εκτιμηθῶν με τό ἴδιον μέτρον κρίσεως δι' ὄλους. Κατ' άρχήν ένας αθλητής 100 % έρασιτέχνης ὁ ὁποῖος ἐπιδίδεται εις τόν αθλητισμόν δια τήν ψυχαγωγίαν του ἔχει ὄλον τό δικαίωμα νά κατέρχεται εις τους αγώνας ὅταν θέλῃ καί νά αρνηται συμμετοχήν ἔστω καί προσκαλούμενος ειδικῶς, χωρίς καν νά εἶνε υποχρεωμένος νά δώσῃ καί εξηγήσει δια τήν άποχύν του. Συνήθως ὅμως οἱ πρωταθληταί δέν εἶνε αθληταί του τύπου αὐτου, χωρίς δέ νά εἶνε επαγγελματία, ὕφιστανται παντοειδείς περιποιήσεις άπό τους συλλόγους των, αἱ ὁποῖαι τους δημιουργοῦν ἠθικάς υποχρεώσεις. Αἱ ειδικαί φροντίδες των συλλόγων των νά τους προμηθεύουν τά χρεϊώδη δια τήν προπόνησιν, ἡ προσπάθεια της βελτιώσεως των ὄρων της ζωῆς των καί γενικῶς ἡ αδιάκοπος μέριμνα ὕπερ αὐτων, εἶνε φυσικόν νά προϋποθέτουν άνταπόδοσιν. Ἐφ' ὅσον λοιπόν ὁ αθλητής δέχεται ὅλα αὐτά δέν εἶνε δυνατόν παρά νά αἰσθάνεται αἰσθημα άγάπης καί ἐγνωσμένης πρὸς τόν σύλλογόν του καί θά δυσκολευθῆ νά ἀρνηθῆ τάς υπηρεσίας του ὅταν ὁ σύλλογός του τόν καλέσῃ νά ἀγωνισθῆ εις τόν στίβον. Ὑπάρχουν ὅμως καί αθληταί οἱ ὁποῖοι κάμνουσι θυσίας ὕπερ των συλλόγων των καί άπό της άπόψεως αὐτῆς δημιουργεῖται ἕνα εἶδος ἠθικοῦ «δούναι-λαβεῖν» μεταξύ των αθλητων καί των συλλόγων των, τό ὁποῖον ένας τρίτος οὐδέποτε θά εἶνε εις θέσιν νά γνωρίζῃ. Ἡ ἰδική μας, τουλάχιστον, πείρα, μάς δίδει τό δικαίωμα νά πιστεύωμεν ὅτι ὁ αθλητής χρεωστᾶ περισσότερα εις τόν αθλητισμόν παρά ὁ αθλητισμός εις τόν αθλητήν. Εἶνε ζήτημα — δια νά ἀναφέρωμεν ἕνα άπλοῦν παράδειγμα — εάν ἔστω καί ένας άπό τους αθλητάς θά έβλεπε τό Λός-Αντζελες, τό Παρίσι, τήν Λαζάννην, τό Βουκουρέστιον κτλ., εάν δέν ἦτο αθλητής. Εἶνε ζήτημα εάν καί ένας ἔστω άπό αὐτούς θά ἦτο γνωστός εις τό κοινόν καί θά ἀπελάμβανε τόσων συμπαθειών εάν δέν συνέβαινε νά αντιπροσωπεύσῃ τήν χώραν του εις αγώνας. Πόσοι καί πόσοι δέν έβελτίωσαν τους ὄρους της ζωῆς των μόνον διότι εἶνε αθληταί;

Ἄλλά, ὡς εἶπομεν καί άνωτέρω, αὐτά ἀφοροῦν τό ἠθικόν μέρος του ζητήματος καί εφ' ὅσον διατηρεῖται ἡ βάσις του έρασιτεχνισμοῦ δέν εἶνε δυνατόν νά τιμωρηθῆ ένας αθλητής ὁ ὁποῖος θά ἐδήλωνε σαφῶς πρὸ των αγώνων ὅτι δέν δύναται νά μετάσῃ. Τόν αθλητήν αὐτόν θά μπορούσαμε νά τόν κρίνωμεν ὡς ἄνθρωπον μόνον εάν ἡ άποχή του μάς εφείνετο άδικαιολόγητος, αλλά δέν εἶχαμε κανονισμούς νά ἐπικαλεσῶμεν εις βάρος του. Γνωρίζοντες, παραδειγματος χάριν, πόσα ἔκαμε ὁ αθλητισμός δι' αὐτόν, δέν θά ἐδιορίζαμεν ὡς ἔγωιστήν, εἶνε περίπτωσιν κατά τήν ὁποῖαν εἶτε εκ πείσματος εἶτε δι' ἄλλους λόγους θά ἤρνεῖτο νά κατέλθῃ εις αγώνας καί νά ἐξασφαλίσῃ μίαν νικην ὕπερ της εθνικῆς μας ομάδος. Ὑπάρχουν ὅμως καί περιπτώσεις κατά τάς ὁποῖας εἰδικαί βιωτικά συνθήκαι ἡ σοβαροῖ οἰκογενειακοῖ λόγοι ἀναγκάζουν ἕνα αθλητήν νά άπόσῃ των αγώνων, θά εἰμεθα δέ τότε πολύ άδικοι εάν ἐσπεύδομεν νά κατακρίνωμεν τήν άποχύν του. Ὑπάρχουν ἀκόμη καί περιπτώσεις πού οἱ σύλλογοι κάμνουν κατάχρησιν του δικαιώματος νά καλοῦν τους αθλητάς εις αγώνας.

Τό ζήτημα λοιπόν παραμένει ἀκανθῶδες καί δέν δύναται νά λυθῆ δια των αθλητικῶν κανονισμών. Οἱ αθληταί πρώτα-πρώτα δέν ἀνήκουν ὄλοι εις τό ἴδιον ἐπίπεδον οὔτε καί ἔχουν τάς ἴδιās υποχρεώσεις πρὸς τους συλλόγους των. Προκειμένου λοιπόν νά εκδοθῆ άπόφασις του ΣΕΓΑΣ δια τήν μή προσέλευσιν αθλητων πρέπει πρώτα νά εξακριβωθῆ εάν ἔλαβον τήν σχετικῆν ἐδοποίησιν, εάν ἐδέχθησαν νά μετασχοῦν καί εάν οἱ αγῶνες δια τους ὁποῖους ἐκλήθησαν ἦσαν ἀπολυτῶς σοβαροῖ. Προκειμένου δέ γενικῶς περί ἐπιβολῆς πινῶν εις αθλητάς δι' ἑλαφρά παραπτώματα, ὁ ΣΕΓΑΣ πρέπει νά ἐκλέξῃ μίαν άπό τάς δύο γνωστάς βάσεις. Καί εάν μὲν θεωρῆ τόν αθλητισμόν άπλῶς ὡς φυσικῆν ἀγωγὴν δια τήν βελτίωσιν του Ἑλληνος πολιτου, αἱ ἐπιβαλλόμενα ποινά πρέπει νά εἶνε αὐστηραί. Εάν ὅμως ἔχη ὡς άποστολήν τήν ἐξασφάλισιν διεθνῶν νικῶν δια τόν ἑλληνικόν αθλητισμόν, τότε θά έπρεπε νά παραβλέπῃ ὠρισμένα ἑλαφρά παραπτώματα συνήθη εις τους πρωταθλητάς. Δέν μπορεῖ νά ὑπηρετῆ κανείς καί τόν θεόν καί τόν διάβολον.

Δυστυχῶς ὅμως, ἡμεῖς δέν καταρθώσαμεν νά ἀντιληφθῶμεν εις ποῖαν άπό τάς δύο βάσεις ἴστανται οἱ διοικοῦντες τόν ΣΕΓΑΣ καί ἀμφιβάλωμεν εάν καί οἱ ἴδιοι τό γνωρίζουν...

Γ. ΧΑΝΙΩΤΗΣ